

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 172/2025
03.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слађана Судимац, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“ АД Београд, чији је пуномоћник Наташа Лалатовић Ђорђевић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 301/23 од 03.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 301/23 од 03.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 301/23 од 03.10.2024. године, потврђена је пресуда Привредног суда у Београду П 5198/2021 од 18.10.2022. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништава одредба члана 6. став 1. тачка (i) Уговора о кредиту број .../...-... од 05.02.2018. године која гласи: „Корисник кредита се обавезује да плати банци следлеће накнаде и трошкове: (i) фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 2,00% од износа одобреног кредита“, закљученог између тужиоца и тужене и обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према разлозима нижестепених судова, тужиоцу је у предуговорној фази уручена понуда за закључење уговора и која одговара садржини спорне уговорне одредбе, па је тужилац био информисан о врсти и висини накнада које падају на његов терет и висини ефективне каматне стопе. Стога је неоснован захтев за утврђење ништавости спорне уговорне одредбе.

Имајући у виду разлоге и чињенице на којима је заснована другостепена одлука, по становишту Врховног суда није потребно ново тумачење права о правном питању о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита и других трошкова банке. Неспорно је право банке да наплати трошак кредита, а да би одредба о наплати трошка обраде кредита и других трошкова била пуноважна, неопходно је да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о том трошку и да је тај трошак био исказан у обрачуну ефективне каматне стопе. Под тим се подразумева да је корисник кредита био упознат са постојањем обавезе да плати трошак обраде кредита, као и са висином накнаде. У ситуацији када је трошак обраде кредита био исказан кроз ефективну каматну стопу и садржан у понуди банке, на коју је корисник кредита пристао, тај трошак је од корисника кредита наплаћен на законом дозвољен начин. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету. Побијана другостепена пресуда у складу је са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита од 22.05.2018. године, као и са допуном тог става од 16.09.2021. године.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца у складу са одредбом члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Чланом 487. ставом 1. ЗПП прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредности од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба тужиоца у овој правној ствари поднета је 24.05.2021. године. Вредност предмета спора је 4.000,00 динара.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**